

גרמניה

בין השאר: תללות

המהפכה הגדולה, שנקבעה לימי יולי 1944, החלה. הרוזן מבית סטאוונבאך הגיח את מוזות הפצצה בחדר-ההרצאות של היטלר, טס מיד לברלין, בהיותו בטוח שהפיהרר מת. בברלין הועיק את חבריו, קציני הצבא ש- הצטרפו למרד, הפס את בנין מיניסטריון ה- מלחמה.

התפקיד העיקרי עתה היה לאסור את חברי הממשלה הנאצית, בעיקר את ה"ר גבלס, במיניסטריון התעמולה. תפקיד זה הטילו המורדים על פלוגת צבא, בפיקוד רבי-הסרן. נאמר לו, שהיטלר נרצח ע"י הגסטאפו, שה- צבא נטל לידיו את הממשלה, שיש לתפוס את גבלס בכל מחיר.

כשהגיע רבי-הסרן אל גבלס, הפס הלה מיד היכן נקודת-החולשה של המרידה. הוא הבי טיח לרבי-הסרן, שהיטלר לא מת. כשלא הא מין, קישרו בטלפון עם הפיהרר, שנפצע קל. הפיהרר פנה במלים נרגשות אל רבי-הסרן הקטן, הכריז, כי גורל גרמניה ב-1000 הש- גים הקרובות מופקד בידי. פקודתו: לאסור מיד את כל המורדים, להיות מושל צבאי של ברלין.

רבי-הסרן, נאצי מובהק, השתכר מדברי מגי היגו האלוהי, שדיבר אליו כדבר עם השווה לו. הוא חזר למיניסטריון המלחמה, אסר את כל המורדים, שנהרגו ברובם. היטלר הודה לו, העלה אותו בקפיצה אחת לדרגת גנרל. שמו פורסם לתהילה בכל רח- בי המדינה הנאצית: אוטו רמר.

היטלר ניצח. השבוע עמד "האיש ש- הציל את הפיהרר" בפני שופטיו הגרמניים, באשמה אהודה: הוא גידף בפומבי, באסיפת עם, את הקנצלר הגרמני, אדנאור, הכריז, בין השאר, שיש לתלות אותו. כי אוטו רמר הפך, בינתיים, מנהיג מפלגה נאצית גלויה, המכנה עצמה "מפלגת-הריון הסוציאלי- טי", המתקשטת בנושר הפרוסי על דגל

פאריס: יום ההודת ה-2000 תסרוקות של סוף העולם

אדום, המודיעה כי גרמניה ניצחה במלחמה האחרונה, אך נהרסה מפניו ע"י כנפית בוגדים. העונש שהוטל עליו — מאסר 4 חדשים — מילאו סיפוק עמוק — עתה יהיה קודש, מנהיג סובל למען רעיונותיו.

עתידי כבר מובטח. בשבדיה נפגשו בגלוי מנהיגים נאציים, שברחו ממולדתם, הניפו את דגל צלב-הקריס, צעקו "הייל היטלר". מפלגתו של רמר עצמו זכתה, בבחירות האחר- רוזנות בסאכסוניה התחתית, במספר קולות משכנע. לצידה קמו שני ארזונים נאציים למחצה: האחונה, ארגון קצינים משוחררים, וברית המגורשים ממולדתם והטוללי הזכר יות, המאגד את הפליטים מגרמניה המזרחית. אולם הנאצים החדש כבש לא רק את האופוזיציה. הוא חדר גם לחוגי השלטון הגר- מני. ממשלתו של אדנאור הכניסה לשורות הפקידות, מרצון או שלא מרצון, פקידים רבים, שתפסו עמדות מפתח בימי היטלר, באמתלה שאנשים אלה, שלא נטשו מעולם את הבמה הציבורית" הם היחידים, המסוגלים לנהל את עסקי המדינה.

"שוטרי תנועה". מעצמת המערכת, שלא יכלו למנוע התערורות נאציות מחורש, ה, בלא להשניא עצמן על הציבור הגרמני קיה, כי הלאומניות החדשה תהיה מכוננת נגד הקומוניסטים. אולם תקוותם נתאכזבה מרות.

כמעט כל החוגים הניאציים מפלרטטים עם הרעיון של איחוד גרמניה תחת הדגל הסובייטי. אמר אוטו רמר: אנחנו לא נילחם

למען המשעבדים הזרים. אם יפלו הרוסים למערב גרמניה, נפעל רק כשטר-תנועה — נראה להם את הדרך הקצרה ביותר מערבה.

צרפת

ישראליים אינם חסרים

מי מאזרחי ישראל נמצא עתה בפאריס? דנה דינר, סופרת העולם הזה בבירת צרפת, סבורה שהשאלה היתה צריכה להיות הפו- כה — מי אינו בפאריס?

כתבת דנה: כריכים קונפולריים. משנתכנסו הישראליים בבית הצירות בפאריס, ביום העצמאות, קיבלה אותם תזמורת בסבר פנים קונסולרי, הרקידה את הכל בהורה "מצורפתת", מהולה בגעגועים ושמתח העצ- מאות. השמפניה, שאין היא זולה ממיץ תפוזים, סיחררה את הראשים, אלא שאיש לא מעד — הצפיפות היתה גדולה מדי.

העדה הישראלית נראתה פה בכל ממדיה: יותר מדי שליחים, יותר משני תריסרי ציי- רים ולא פחות מ-65 אנשי הצירות, הרכשו, המחלקה המדינית ועובדי הקונסוליה, מלבד סטודנטים, סוחרים, עסקנים ו"פליטי ישראל" רשמיים-למחצה. לעומת זאת, נתבלטה כמותם המצומצמת של הדיוויזים: הכריכים נחטפו בלהיטות, ליד המזנון, על ידי עשרות ששוב אינם רגילים לסעוד פעמיים ביום.

אחר הצהריים, נפתחה על גדות הסינה התערוכה הרשמית הראשונה של כל הציירים הישראליים בפאריס. קהל מוזמנים מסלתה המצולצלת" של הבירה נתכנסה בגלריה המפורסמת של קטיה גרונוף, (בה פורסמו שאגל ומאנה כ"ץ) שהציגה כ-25 בדים רעננים, בתערוכת אבסטרקטים של שמעון בילו, סטימצקי, ווסטון, דוממים פרימיטיביים של ארגוב וקניא, קומפוזיציות מעניינות של סיומה ברעם, חנה בן-דוב, לךבר, לאה ניקל וצעירת הציירים, בלה ברזיל. היה בה, בתע- רוכה זו שיומה הצעירת מוסייה טולמן, (מאר- גנת הליגה ליידי הצייר היהודי "אמנות") משום עידוד רב לציירינו, מחוסרי תמיכה ומטבע זרה, שאפילו האפוסופוס שלהם, הקונסול הישראלי גלבוץ, קצרה ידו מלעזור.

הם מתנחמים, בינתיים, בחיקוי תסרוקות פאריסאיות פוטוריסטיות מסוף העולם. לפררטת ברצינות! אותה שעה נערכו בחצות פאריס ההלוכות סטגוניות והילולות לכבוד יום האלדת האלפים של הבירה. ליד שער הנצחון הנפוליוני הושמעו תרועות וצוירות בנות המאה ה-18, כשאר- טומילים — "טראנסט" מתחילת המאה ה-20 — הובלו על ידי יפהפיות בשמלות מימי הסבתא בתהלוכה משעשעת לאורך שדרות השנדאליז.

עם רדת הערב הודלק הכרך באלף אורותיו ובמלון המפואר "רויל מונטו" קידם הצייר הישראלי פישר 1700 אורחים דיפלומטיים את האולמות עד כי דומה היה שהמקום צר מהודו עד שוייץ, נציגי העתונות, נספחים צבאיים ואישים מסלתה של פאריס, שמילאו את האולמות עד כי דומה היה שהמקום צר

היהודים לישראל, כי אם גם על יחס הלא- יהודים: אברהם קלונסקי, חייט ברובע ברונקס: "בתור יהודי ציוני אקנה אגרות חוב אחת או שתיים, בסכום לא גדול, כי איני בעל אמ- צעים. יכול אני לתת רק עזרה מעטה, אולם אם רבים כמוני יתנו כמה שיום משגת, יתכן מאד שממשלת ישראל תשיג את הסכום המבוקש.

גי'ימס פירטון, רואה חשבונות ברובע קוינס: "איני יהודי וממשלת ישראל אינה מעניגת אותי בפרוטה". ברט פרייס, מלונג איילנד: "כמורה כלכלה עלי לאמר, שזו אינה השקעה טובה. אין כל בטחון, שיששראל תוכל לשלם את החוב. המ- דינה צעירה וקטנה. יתכן שתפשוט את הרגל". מרג'י וילר, טלפוניסטית, ממנהטן: "שמע- תי ששתי אגרות מלחמה ישראליות הגיעו אמתול הנה. אם המלחים מתוקים, אקנה אגרות לכבודם..."

ברנד רובן, מנהל חנות, מברוקלין: "כאיש עסקים לא הייתי קונה יותר מאגרת אחת או שתיים. אולם יש לי קרובים בארץ, הכותבים שיש שם מחסור בבגדים ובאוכל. לכן אקנה 10 אגרות בנות 50 דולאר, אחרי הכל צריך לתמוך בבני ישראל". צבי יעקובי, תלמיד ממנהטן: "כתלמיד ישראלי הייתי קונה ברצון אגרות, אולם המ- חיר גבוה מדי. מדוע אין אגרות ב-20 דולאר, למשל? אני בטוח שהרבה אנשים, שאין להם 50 דולאר, היו נותנים ברצון 20 דולאר". ססיליה ברוך, מזכירה, מניו-יורק: "אמיד מבלבלים את המוח. אין בידי מספיק כסף, כדי להענות לכל הבקשות לתרומות בשביל

פאריס: הציירים הישראליים • טראנסט מתחילת המאה

מלהכיל את ידידי ישראל. הסופר היהודי אנדרה מוראה מהאקדמיה הצרפתית התרגש: "התקוה שלכם והבירה שלנו הן תאומות!", ואורח אמריקאי הריק שלוש כוסות: "המ- דינה עוד תינוקת? אין דבר. עוד תגדל, ואו נוכל לפלרטט ברצינות!". עינים עצובות ורדמות. לאחר הימנון הסיום נהרו חברות ישראליות לח- זות בהצגת הבכורה של הברכה והקוללת, הסרט הארוך הארשון מתוצרת ישראלית, המוצג בפני הקהל הרחב של פאריס. חבל

• סיומה ביברמן, בלה ברזיל, יורם קניא

רק שטרטו זה של קרומגולד איננו ישראלי יותר מהדולרים שנועד לסחוט, והעלילה נר- קמה בטון של צינות, במלנוכוליה גלונית ורגשנות אמריקאית. והיה עלינו, באולם, לעצום את עינינו כדי להרהר בארץ, ומי שלא הבחינו בסילופי הצללואיד, הקיפו בהתלהבות את כוכב הסרט, יצחק שילה מתקאמרי השווה בפאריס.

נסיעה הביתה בדמיון. בשעה שה- קברטים הפאריסאים פתחו את שעריהם לקהל של הצות, ובמרתפים החושניים של הנוער האקזוטנסיאליסטי דיקלמו על אל- פיים הסתומים של הסינה — נתכנסה חבורת ישראלים רוויי געגועים, בסטודיו של אסתר שלוש, מהנספחות הצבאית, סביב מקלט הדיו, שהשמיע את קול ישראל לגולה: המונים משתוללים, אירונים, צנחנים, מצעד המונים. יום העצמאות הישראלי נצטייר על

הכריכים בקונפולריה: מזחים, שליחים, שליחים למחצה • שוב אינם רגילים לסעוד

כל פרטיו. וטוב היה לכל העדה הישראלית להתרומם, דרך החלון, אל אויר התצות הפאריסאי, לטוס הביתה בדמיון — בלי "אלעל" ..

ארצות-הברית כולנו מיליונרים

כאשר הופיעו בערב יום העצמאות בעתוני ניו-יורק מודעות-הענק הגדולות על מכירת אגרות-העצמאות הישראליות, עלה במוחו של יהויקים דויד, סופר העולם הזה בניו-יורק, רעיון מענין. בשעה אחת וחצי בעהרים תפס עמדה בטיס סקוויר, הכיכר הידועה במרכז העיר, שאל את העוברים ושבים (בעיקר בעלי המראה היהודי), אם יש ברצונם לקנות אגרות.

התשובות שופכות אור לא רק על יחס היהודים לישראל, כי אם גם על יחס הלא- יהודים:

אברהם קלונסקי, חייט ברובע ברונקס: "בתור יהודי ציוני אקנה אגרות חוב אחת או שתיים, בסכום לא גדול, כי איני בעל אמ- צעים. יכול אני לתת רק עזרה מעטה, אולם אם רבים כמוני יתנו כמה שיום משגת, יתכן מאד שממשלת ישראל תשיג את הסכום המבוקש.

גי'ימס פירטון, רואה חשבונות ברובע קוינס: "איני יהודי וממשלת ישראל אינה מעניגת אותי בפרוטה". ברט פרייס, מלונג איילנד: "כמורה כלכלה עלי לאמר, שזו אינה השקעה טובה. אין כל בטחון, שיששראל תוכל לשלם את החוב. המ- דינה צעירה וקטנה. יתכן שתפשוט את הרגל". מרג'י וילר, טלפוניסטית, ממנהטן: "שמע- תי ששתי אגרות מלחמה ישראליות הגיעו אמתול הנה. אם המלחים מתוקים, אקנה אגרות לכבודם..."

ברנד רובן, מנהל חנות, מברוקלין: "כאיש עסקים לא הייתי קונה יותר מאגרת אחת או שתיים. אולם יש לי קרובים בארץ, הכותבים שיש שם מחסור בבגדים ובאוכל. לכן אקנה 10 אגרות בנות 50 דולאר, אחרי הכל צריך לתמוך בבני ישראל". צבי יעקובי, תלמיד ממנהטן: "כתלמיד ישראלי הייתי קונה ברצון אגרות, אולם המ- חיר גבוה מדי. מדוע אין אגרות ב-20 דולאר, למשל? אני בטוח שהרבה אנשים, שאין להם 50 דולאר, היו נותנים ברצון 20 דולאר". ססיליה ברוך, מזכירה, מניו-יורק: "אמיד מבלבלים את המוח. אין בידי מספיק כסף, כדי להענות לכל הבקשות לתרומות בשביל

היהודים לישראל, כי אם גם על יחס הלא- יהודים:

אברהם קלונסקי, חייט ברובע ברונקס: "בתור יהודי ציוני אקנה אגרות חוב אחת או שתיים, בסכום לא גדול, כי איני בעל אמ- צעים. יכול אני לתת רק עזרה מעטה, אולם אם רבים כמוני יתנו כמה שיום משגת, יתכן מאד שממשלת ישראל תשיג את הסכום המבוקש.

ישראל. מה הם חושבים להם שמה — שכולנו מיליונרים? ג'ון בחבר, תלמידה, מברונקס: "איני קונה אגרות מפני שידוע, שממשלת ישראל היא קומוניסטית. לא לשם כך נלחם אחי בקר- ריאה".

אהבה על חוד הסכין

כשנודע לראשונה, כי צעיר בן 21, ג'אנס" ע"י שלוש צעירות, הכה הדבר גלים בכל רחבי ארצות-הברית, העמיד לשעות אחדות בצל אפילו את המשבר המאקיארתורי העצום, המזועזע עדיין את המדינה. כשהופיעו בבית- גים הידיעות על התנהגות הצעירות בבית- הדיון, הפכו נושא ויכוחים כמעט בכל מרוח ואוטובוס. הידיעה, שזועזעה ביותר את הקהל, היתה: ארוסתו של ג'אנס, ששמה נשמר בסוד ע"י המשטרה, הודיעה כי ביטלה את

האירוסין, מפני שאיבד את בתוליו, ו, אין היא רוצה בסחורה שניזוקה". סיפר הקרבן, אברט פ. אמארל, גנן בן 21:

יצאתי במכונית בשעה 1 אחה"צ. רציתי לבלות מספר שעות שקטות בדיג, מרחק 30 ק"מ מביתי, בדרך עצרוני 3 בנות, שנראו כבנות 16; האחת אדומת-שער; השנייה חומת שער; השלישית נמוכה ושגממונת. אדומת- השער ישבה לידי, שתי האחרות מאחורי. "אתה רמאי, אתה ו... לא נסענו מרחק רב, כשהשלוש החלו לשוחח ביניהן בחופפה, מי משלושתן תתעלם עלי באהבים. כעבור מספר דקות שמה אחת מהן לב, כי טאנק הבנוין שלי נתרוקן, שאלתני אם יש בידי כסף. ענית שיש לי 2 דולאר. "או, קיי", אמרה, "נקנה קצת בניין". אולם לפני שהגענו לתחנת הבנוין, דרשה השאטנינית כי אתן לה לנהוג. היא טיפסה אל ההגה, ישבתי בינה ובין אדומת-השער.

כששלמתי בעד הבנוין, ראתה אדומת- השער, כי יש לי יותר כסף בארנק. "אתה רמאי, אתה", אמרה. אמרתי לה שהכסף שייך למישהו אחר. האדומה שלפה סכין, נופפה אותה מתחת לאפי. חשבתי שהיא מהתלת בי וצחקתי. כבר תקעתי אותה בשני בחורים אחרים, הפליטה. מאותו רגע התחלתי מפחד. פתאום ירדו מן הכביש, נכנסו לשביל צדדי. האדומה תפסה את רגלי, השגממונת משכה אותי בשער אל המושב האחורי.

השגממונת חיפשה בכיסי, מצאה את שט- רות הדולארים. הצליחה לחלק את רובם מידה, להסתירם מאחורי המושב. שארו בידה 10 רק דולאר. או החלטתי שמושב לי למלא את רצונה, כדי להציל את חיי וחספי.

בזמן הזה נעצרה מכונית מאחורינו והנהג לחץ על צופרו, כדי שגורד מן הכביש. נסיתי לקום, אולם השגממונת איימה עלי שאשתוק. כעבור דקות מספר שחררה אותי. ישבתי בכסא הנהג, הורדתי את המכונית מן הכביש.

הבנות היו מופתעות. הבנות האחרות חזרו למכונית. נסעתי חזרה אל הכביש הארשי, המשכתי בכיוון לניו-יורק. דהרתי במלא המהירות, מתוך תקוה ששוטר-תנועה יעצור אותנו. אולם לא איתרע מזלי.

הבנות החליטו שהן רוצות מייחצמן, כדי ליהפך בלונדיות. הצעתי להיכנס לבית-מר- קחת ולקנות למענן. אולם בבית המרקחת טלפנתי למשטרה, שהופיעה מיד. הבנות היו מופתעות.

** קיצוני מימין: [ז] בן אמוץ; קיצו משמאל: לאה ניקל.